BULLETIN OF TIBETOLOGY

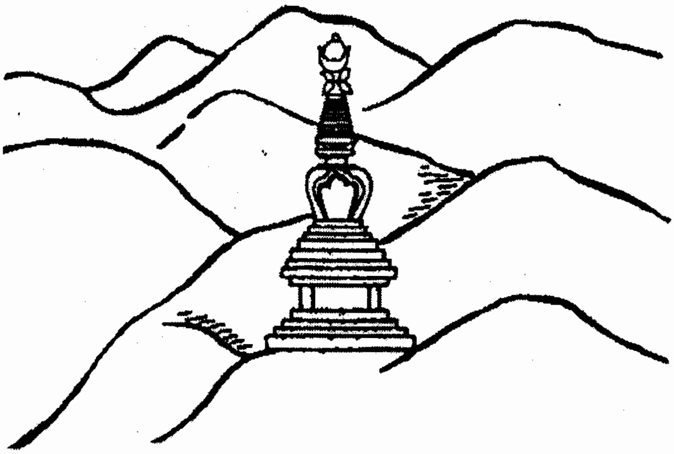

2001 NEW SERIES No.1
24 February, 2001

NAMGYAL INSTITUTE OF TIBETOLOGY
GANGTOK, SIKKIM

BULLETIN OF TIBETOLOGY

NAMGYAL INSTITUTE OF TIBETOLOGY
GANGTOK, SIKKIM

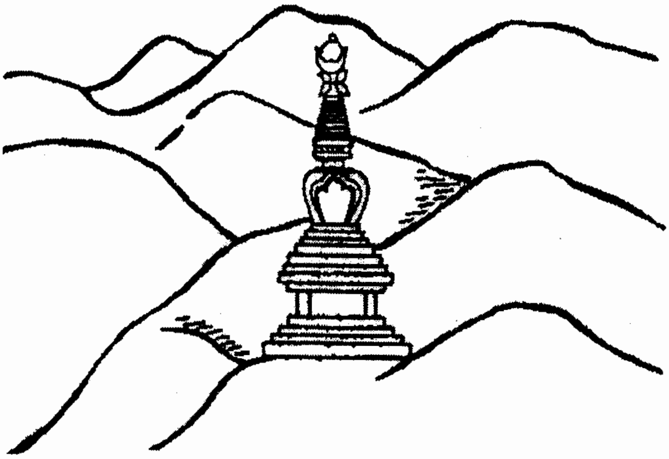

2001 NEW SERIES No.1
24 February, 2001

[The Bulletin of Tibetology seeks to serve the specialist as well as the general reader with an interest in this field of study. The motif portraying the Stupa on the mountains suggests the dimensions of the field].

EDITORS

Acharya Samten Gyatso
Dr. Rigzin Ngodup
Thupten Tenzing

Price per copy: Rs. 40/-

2001

Published by:

The Director
Namgyal Institute of Tibetology
Gangtok, Sikkim-737 102

Designed and Printed at:
Media Transhimalaya Publications.
31 A National Highway,
Gangtok, Sikkim- 737 102
Phone: 27065

Contents

1. The Buddha

- Prof. P.G. Yogi

2. Dus-chen Ngos-Dzin dang Phyag-mChod Byas-Pa'i Phan-Yon (Tibetan)

-Gos Pema Gyaltsen

CONTRIBUTORS IN THIS ISSUE:

Prof. P.G. Yogi: Obtained Acharya degree in Pali Buddhism and Post Graduate Diploma in Archaeology and Museum Science. He is alos a member of Board of Study, Sangkai Board and Ph.D Degree Awarding Committeeetc. as appointed by Sampurnanand Sanskrit Visvavidhyalaya, Varanasi. Presently working in Sikkim Insuitute of Higher Nyingma Studies (SHEDA) as Senior Lecturer in Pali Buddhism and Sanskrit.

Ven. Gos Pema Gyaltsen: Senior Lecturer of the Department of Tibetan Language and literature in Central Institute of Higher Tibetan Studies (Deemed University), Sarnath, Varanasi.

[Views expresed in the Bulletin of Tibetology are those of the contributors and not those of the Namgyal Institute of Tibetology. An article represents the private and individual views of the author and does not reflect of any office or institution with which the author may be associated. The Editors are the publishers of the article (s); copyright off the article belongs to the author, unless otherwise indicated].

THE BUDDHA

- Prof. P.G. Yogi

Stripped of mythical embellishments, the principal events in the life of Gautama are easily told. He was born about the middle of the sixth century befor the christian era (563 B.C.) in Lumbini Park in the neighbourhood of Kapilavastu, now known as Padeira, in the north of the district of Gorakpur. To mark this spot as a token of his reverence for him, Emperor Asoka erected in 239 B.C. a pillar bearing the inscription: Here was the Enlightened one born.

At Kapilavastu resided the chiefs of the Sakya clan, of whom little would have been remembered, had not Siddartha been born among them. Gautama's father, Suddhodana, and his mother, Maya, the daughter of Suprabuddha, belonged to this clan. The mother of Siddartha died seven days after his birth. Under the kind care of his maternal aunt, Prajapati Gautami, Siddartha spent his early years in ease, luxury and culture. No pains were spared to make the course of his life smooth. At the age of sixten he was married to his cousin, Yasodhara, the daughter of the chief of Koli, and they had a son named rahula. For twenty-five years Siddartha saw only the beautiful and pleasant. About this time the sorrows and sufferings of mankind affected him deeply, and made him reflect on the problem of life. Impelled by a strong desire to find the origin of suffering and sorrow and the means of extirpating them, he renounced at the age of twenty-nine all family ties and retired to the forest, as was the wont in his day.

'I was not through hatred of his children sweet, I, was not through hatred of his lovely wife, Thraller of hearts-not that he loved themless: But Buddhahood more, that he renounced them all.

After this great renunciation (Abhinishkramana)the Bodhisattva,

the seeker after Bodhi, placed himself under the spiritual guidance of two renowned Brahman teachers, Arada Kalama and Udraka Ramaputra. The former lived at Vaisali and was the head of a large-number of followers. He was evidently a follower of Kapila, the reputed founder of the Sankhya system of philosophy, and laid great stress on the belief in an atman. He regarded the disbelief in the existence of a soul as not tending towards religion. Without the belief in an eternal immaterial soul he could not see any way of salvation. Like the munga-grass when freed from itshorny case, or like the wild bird when liberated from its trap, the soul, when freed from its meterial limitations (upadhi), would attain perfect release. When the ego discerned its immaterial nature, it would attain true deliverance. This teaching did not satisfy the Bodhisattva, and he quitted Arada-Kalama, and placed himself under the tuition of Udraka Ramaputra. The latter, probably a follower of the Vaiseshika system, also expatiated on the question of I, but laid greater stress on the effects of Karma and the transmigration of souls. The Bodhisattva saw the truth in the doctrine of Karma, but he could not bring himself to believe in the existence of a soul or its transmigration. He therefore, quitted Udraka also, and went to the priests officiating in temples to see if he could learn from them the way of escape from suffering and sorrow. But to the gentle nature of Gautama the unnecessarily cruel sacrifices performed on the altars of the gods were revolting, and he preached to the priests on the futility of atoning for evil deeds by the destruction of life and the impossibility of practising religion by the neglect of the moral life. Wandering from Vaisali in search of a better system Siddartha came to a settlement of five pupils of Udrada headed by kaundinys, in the jungle of Uruvilva near Gaya in Magadha. There he saw these five keeping their senses in check, subduing their passions and practising austere penance. He admired their zeal and earnestness, and to give a trial to the means employed by them he applied himself to mortification. For six years he practised the most severe ascetic penances, till his body became shrunken like a withered branch. One day after bathing in the river Nairanjana (Modern phalgu) he strove to leave the water, but could not rise on account of his weakness. However with the aid of the stooping branch of a tree he raised himself and left the river. But while returing to his abode he again staggered and fell to the ground, and might perhaps have died, has not Sujata, the eldest daughter of a herdsman living near the jungle, who accidentally passed by the spot where the Bodhisattva had swooned, given him some rice-milk. Having thus refreshed himself he perceived that asceticism, in-

stead of leading him to the goal he sought, brought about only an enfeeblement of both body and mind. Accordingly he gave up all ascetic practices, and paying due attention to the needs of the body he entered upon a course of reflection and selfe-examination trusting to his own reason, the light which each one of us carries within himself, to attain the truth.

"Truth is within ourselves: it takes no rise from outward things, what ever you may believe. There is an inmost centre in us all, Where truth abides in fulness; and around wall upon wall, the gross flesh hems it in the perfect clear perception which is truth. A baffling and perverting carnal mesh binds it and makes all error: and to know rather consists in opening out a way whence the imprisoned splendour may escape, Then in effecting entry for a light supposed to be without."One night, while sitting in deep meditation under a fig tree, the consciousness of true insight possessed him. He saw the mistaken ways of the faiths that then obtained, he discerned the sources whence earthly suffering flowed, and the way that led to their annihilation. He saw the cause of suffering lay in a selfish cleaving to life, and that the way of escape from suffering lay in the attainment of these grand truths and their realization in life the Bodhisattiva became enlightened; he thus attained Sambodhi and became a Buddha. Rightly has Sambadhi been called Svabodhanam to emphasise the fact that it can be accomplished only by selfhelp without the extraneaous aid of a teacher or an Isvara. As the poet says,

"Save his own soul's light overhead, None leads man, none ever led".

Now arrived the most critical moment in the life of the Blessed one. After many struggles he had found the most profound truths, truths teeming with meaning but comprehensible only by the wise, truths fraught with blessings but difficult to discern by ordinary minds (Prtagjana). Mankind were worldly and hankering for pleasure. Though they possessed the capacity for knowledge and virtue and could perceive the true nature of things, they remained in ignorance, entangled by deceptive thoughts. Could they comprehend the law of Karma, the law of concatenation of cause and effect in the moral world? Could they rid themselves of the animistic idea of a soul and grasp the true nature of man? Could they over come the propensity to seek salvation through a mediatorial caste of priests? Could they understand the final state of peace, that quenching of all worldly cravings which leads to the blissful haven of Nirvana? Would it be advisable for him in this circumstances to preach to all mankind the truths he had discovered? Would it be advisable

for him in this circumstances to preach to all mankind the truths he has discovered. Might not failure result in anguish and pain? Such were the doubts and questions which arose in his mind, but only to be smothered and quenched by thoughts of universal compassion. He who had abandoned all selfishness could not but live for others. What could be a better way of living for others than to show them the path of attaining perfect bliss? What could be greater service to mankind than to rescue the struggling creatures engulfed in the mournful sea of samsara? Is not the gift of Dharma, the greatest of all gifts? When the perfect one considered how sorrow and suffering oppressed all beings, he became very compassionate, and made up his mind to all mankind the eternal truth he had discovered. Amongst the nations I shall go, and open the door that to the deathless leads. Let those that have ears to hear, master the noble Path of Salvation.

With this firm resolve he started for Benares which has been famous for centuries as the centre of religious life and thought. On his way the Blessed one met one of his former acquaintances, upaka, a naked jain monk, who, struck by the Buddha's majestic and jouful appearance, asked:- "Who is the teacher under whose guidance you have renounced the world?" The Englightened one replied:- "I have no master. To me there is no equal. I am the perfect one, the Buddha. I have attained peace. I have obtained Nirvana. To found the kingdom of righteousness I am going to Benares. There I shall light the lamp of life for the benefift of those who are enshrouded in the darkness of sin and death." Upaka then asked :- "Do you profess to be the Jina, the conqueror of the world?" The Buddha replied :- "Jinas are those who have conquered self and the pasions of self, those alone are victors who control their passions and abstain from sin. I have conquered self and overcome all sin. Therefore I am the Jina".

"He whose life is pure, those thought is good, whose subject senses own him sovereign, whose heart and mind no attachment hampers, ment hampers, whose remorseless ignorance killed, Whose head and heart love and gladness fill, Whose pride of egoism slain,

Who, from all defilements purged and free, combiner truth and valour and resource with fareright,

kindness and fixed resolve,

He has all fetters utterly destroyed,

And made the conquest glorious and true".

At benares he met Kaudinya and his four companions in the Deer Park, Isipatana. When these five (the Pancha-vaggiya) saw the Tathagata

comming towards them, they agreed among themselves not to rise in salutation, nor greet him, nor offer him the customary refreshments, for he had broken his first vow by giving up ascetic practices. However, when the Tathagata approaached them, they involuntarily rose from their seats, and in spite of their resolution, greeted him and offered to wash his feet and do all that he might require. But they addressed him as Guatama after his family name, for it is a rude and careless way of addressing one who has became and Arhat. His mind is undisturbed, whether people treat him with respect or disrespect. But it is not courteous for others to call one, who looks equally with a kind heart upon all living beings, by his familiar name. Buddha bring salvation to the world, and therefore they ought to treat him with respect as children treat their fathers. Then he preached to them his first great sermon, the Dharmachara pravartana sutra, in which he explained the four Great Truths and the Noble Eight fold path, and made converts of them. They received the ordination and formed the first nucleus of the holy brotherhood of disciples known as the Sangha. Soon after, one night the Blessed one met Yacas, the youthful son of fa rich merchant (Sreshti) of Benares, who was wandering like a madman much distressed by the sorrows of this world. The Tathagata consoled him by pointing out the way to the blessedness of Nirvana, and made him his disciple. Seeing that yacas had become a bhikshu, his former fifty-four jovial companions also joined the Sangha. The Blessed one sent out these sixty as missionaries in different directions to preach his universal religion. Shortly afterwards the Buddha had an accession of thousand new disciples by the conversion of three leading fire worshipping ascetics, Uruvilva Kasyapa, Nadi Kasyapa and Gaya Kasyapa, all brothers, with all their followers. To these, he preached, on a hill near Gaya, a sermon on the fire sacrifice. In this discourse he explained how ignorance produced the three fire of lust, hatred and delusion, which burnt all living beings, and now these three fires might be quenched by the giving up of sin and the pursuit of right conduct.

From Gaya followed by his numerous disciples the Blessed one Proceeded to Rajagriha, the captial of Magadha. After his great renunciation Siddartha passed through Rajagriha, and Bimbisara, the king of Magadha, failing to dissuade him from his resolve to attain bodhi, requested the Bodhisattva to come back to Rajagriha after the accomplishment of his purpose and receive him as his disciple. In compliance with this request the Blessed one now visited Rajagriha. King Bimbisara, hearing of the arrival of the world-Honoured, went with his counsellor

generals and myriads of Magadha Brahmans and Sreshtis to the place where the blessed one was. When the king and his followers saw uruvilva Kasyapa with the Blessed one, they began to question if the latter had placed himself under the spiritual guidance of the former. But Kasyapa removed their doubt by prostrating himself at the feet of the Blessed one, and explained how, after seeing the peace of Nirvana, he could no longer find delight in sacrifices and offerings, which promised no better rewards than pleasures and women. The Blessed one, perceiving the state of mind of his audience, preached to them the inconstancy of the self, the so-called lord of knowledge, which, originating from sensation and recollection, must necessarily be subject to the condition of cessation. On hearing this discourse, the king and many of those that accompanied him took refuge in the Buddha, the Dharma and the Sangha, and became lay followers. The king then invited the Blessed one to the royal palace, entertained him and his bhikshus and presented to the Sangha his pleasure garden, the bamboo grove (Venuvana), as a dwelling-place for the homeless disciples of the Great Teacher.

A much more important event connected with the Blessed one's stay at Rajagriha was the conversion of Sariputra and Maudgalyayana, both pupils of the wandering monk Sanjaya. One day as Asvajit, one of the first five that were ordained by the Buddha, was going on his alms-seeking round, Sariputra saw the noble and dignified manner of ASVAJIT, and asked him who his teacher was and what doctrine he professed. ASVAJIT replied that his teacher was the Blessed one and summed up the Tathagata's teaching in the well-known :- "Whatever things proceed from a cause, of them the Buddha has stated the cause. And what their dissolution is. This is what the Great Sramana teaches". On hearing this Sariputra went to Maudgalyayana and told him what he had heard. Then both of them went with all their followers to the Tathagata and took their refuge in the Buddha, the Dhamma and the Sangha. The Buddha held both of them in high estimation for their intelligence and learning. Some of the books of the Abhidharma, the philosophical part off the Tripitaka, are ascribed to these two learned Bhikshus. Another worthy acquisition to the faith during the Master's stay in the Bamboo Grove was the Brahman sage, Maha kasyapa, who had renounced his handsome and virtuous wife, his immense wealth and all his possession to find out the way of salvation. It was he, who, after the Parinirvana of the lord, held a council at Rajagriha under the Patronage of king Ajatasatru, and collected the Tripitaka, the Buddhist canon, with the help of a large number of Bhikshus. He was in fact the first patriarch of

the Buddhist (Monarke). During his active life as a teacher, the Blessed one made many converts. High and low, rich and poor, educated and illiterate, Brahamans and chandalas, jains and Ajivakas, house holders and ascetics, robbers and cannibals, nobles and peasants, men and women of all classes and conditions, furnishing him with many disciples, both ordined and lay. Among his converts were king prasenajit of Kosala, Pancha sikha the followers of Kapila, Maha katyayana of Benares, king Udayana of Kausambi, Kutadanta, the head of the Brahman comunity of the village of Danamati, Krishi Bharadvaja of the Brahman village of Ekanala, Angulimala the bandit and assassin who was the terror of the kingdom of Kosala, Alavaka the cannibal of Atavi, Ugrasena the acrobat, Upali the barber who had the honour of reciting the Vinaya collection of the Tripitaka in Kasyapa's council and Sunita the scavenger who was despised by others. Some of the members of the Sakya clan who were the close kith and kin of Siddartha also became the followers of Sakyamuni. Suddhodana, the father of Siddartha, became a lay disciple, and Rahula, his son, joined the Sangha. Yasodhara, the wife of Siddartha, and Prajapathi Gautami, his aunt, both joined the order of Bhikshunis, which was established with some reluctance by the master owing to t he importunites of Prajapati Gautami and the intercession of Ananda. Ananda who was the Buddha's constant companion and personal attendant, was one of his cousins.

Another of his cousins was Devadatta who became notorious in later days by attempting to found a new sect of his own with severer and stricter rules than those prescribed by the Buddha. When he did not succeed in getting many followers, even though he had a special vihara built for him by king Ajatasotru, the son of king Bimbisara, he plotted many schemes to take the life of Sakyamuni. Murderers were set up to kill the lord, but they werre converted as soon as they saw him and listened to his preaching. The rock hurled down from the Gridhrakuta hill to hit the master split in twain without doing him much harm. The drunken elephant that was let loose on the royal highway just at the time when the Blessed one was coming along that path became docile in his presence. After these failures Ajatasatru, suffering greatly from the pangs of conscience, sought peace in his distress by going to the Blessed one and learning the way of salvation. The Twelve of Budha's disciples became famous as preachers. These were Ajnata Kaundinya, Asvajit, Sariputra, Maudgalyayana, Mahakasyapa, Mahakatayana, Anuruddha, Upali, Pindola Bharadvaja, kausthila, Rahula and Purna Maitrayani putra. In the conversation with Subhaddra just before his death, the Blessed one

said:- "Save in my religion the twelve great disciples, who, being good themselves rouse up the world and deliver it from indifference, are not to be found." Among the many patrons and benefactors of Buddha no names are more famous then those of Anathapindika, the supporter of the orphans. Jivika the Physician, Visaka, the morther of Migara, and Ambapali, the courtezan of Vaisali. Anathapindika, on account of his charities to the orphans and the poor, was a merchant of Sravashti with immense wealth. He bought at an enormous price a magnificent Park at Sravashti from prince Jeta, and built the splendid Jetavana vihara for the Buddha and his ordained disciples. Jivaka was the renowned physician extra-ordinary to Bimbisara, and was appointed by the king to undertake medical attendance on Buddha and his followers. It was at his instance that the Bhikshus, who were previously wearing only Cast-off rage, were permitted to accept robes from the laity. Visakha was the daughter-in - law of Migara, a rich jain merchant of Sravashti, but she was generally known as the mother of Migara, as she was the cause of Migara's conversion to the Buddhist faith. She was the first to become a matrom of the lay sister, and obtained permission from the lord to provide the chief necessaries of life on a large scale to the Bhikshus and Bhikshunis. Another service of hers was the erection of the vihara of Purvarama near Sravashti, which in splendour was inferior only to the Vihara built by Anathapindika. Ambapali, who was beautiful, graceful, pleasant, gifted with the highest beauty of complexion, well-versed in dancing singing and lute playing, and through whom Vaisali became more and more flourinshing. She presented to the master her stately mansion and mango grove and became Bhikshuni. The great popularity of the master and the gift which the pious laics bestowed on him created a jealousy in the hearts of the leaders of heretical sects. These conspired to sully the reputation of Sakyamni and ruin him in the eyes of the people. They induced a heretical nun, Chincha to accuse the master of adultery before the assembl age. Her calumny was exposed and she was made to suffer terribly for her misdeed. Not baffled by this failure the hereties made a second attempt to slander the master. This time they induced one Sundari, a member of one of the heretical sects, to spread a rumour that she passed one night in the bed-chamber of the teacher.

After this slander had been made sufficiently public, the heretices bribed a gang of drunkards to assassinate Sundari. These scoundrels killed her, and threw her corpse in the bushes close to the Jetavana vihara. The heretices then loudly clamoured for the institution of legal proceedings against the lord. Luckily their plan failed owing to the

imprudence of the assassins, who, reuniting after the murder in a tavern and excited by strong drink, quarrelled among themselves and reproached one another of having committed the crime. They were immediately arrested by the police and brought befor the royal tribunal. When they were questioned as to the murder of Sundari, the scoundrels openly confessed guilt, and declared also the name of those who had employed them to commit the crime. The king ordered he assassins as well as the instigators of the crime to be put to death. On another occasion the heretics instigated srigupta to take the life of the master by poisoning his food and misleading him in to a pit of fire, but by pity and calm forgiveness the holy one saved Srigupta from spite and crime, and showed how mercy conquers even a foe, and thus he taught forgiveness to free his followers from the world of woe. The manner in which the Englightened one ordinarily spent each day was very simple. He used to rise up early, wash and dress himself without assistance. He would then meditate in solitude till it was time to go on his round for a meal. When the time arrived, he would, dressing himself suitably, with his bowl in hand, alone or attended by some disciples, visit the neighbouring town or village. After finishing his meal in some house, he would discourse on the Dharma to the host and his family with due regard to their capacity for spiritual enlightenment, and return to his lodgings and wait in the open verandah till all his followers had finished their meal. He would then retire to his private apartment and, after suggesting subjects for thought to some of his disciples, take a short rest during the heat of the day. In the affter-noon he would meet the folk from the neighbouring villages or town who assembled in the lecture hall, and discourse to them on the Dhamma in a manner appropriate to the occasion and suited to their capacities. Then at the close of the day, after refreshing himself with a bath when necessary, he would explain difficulties or expound the doctrine to same of his disciples, thus spending the first wqtch of the night. Part of the remainder he would spent in meditation, walking up and down outside his chamber, and the other part sleeping in his bed-chamber. During the nine-months of fair weather. the lord would go from place to place, walking from fifteen to twenty miles a day. During the rainy season he generally stayed in the Jetavana Vihara or in the Purvarama. The Blessed one's method of exposition differed entirely from those of the Brahmans. Far from presenting his thoughts under the concise form so characteristic of the Brahmans, he imparted his teaching in the form of sermons. Instead of mysterious teachings confided almost in secret to a small number, he spoke to large audiences composed of all those who desired to hear

him. He spoke in a manner intelligible to all, and tried by frequent repetitions to impress his meaning on the least attentive minds and the most rebellious memories. He adapted himself to the capacities of his hearers. He first talked about the merits obtained in alms giving, about the duties of morality, about future happiness, about the danger, the vanity and the defilement of lusts, and about the blessings of the abandonment of lusts. When he saw that the mind of his hearer was prepared, Unprejudiced, impressionable, free from hindrances to the comprehension of the Truth, elated and beliving, then he preached the special doctrine of the Buddha, namely, suffering the cause of suffering, the cessation of suffering and the path. This profound difference between the Buddha's method and that of the Brahmans, whose most marked trait is proselytism penetrates to the very essence of Buddhism. While his discussions with the learned were more or less formal and often coldly logical, in his conversation with ordinary men the master generally resorted to similes and parables, fables and folklore, historical anecdotes and episodes, proverbs and popular sayings. The parable of the mustard-seed, described in the next chapter, illustrates how the holy one brought home plain truths to the minds of simple folk. In the conversion of the wealthy Brahman, Krishi Bharadvaja, the Buddha worked out the process of agriculture into an elaborate allegory. One day while staying in southern district of Magadha (Dakshina giri), the Buddha visited the Brahman village of Ekanala. Bharadvaja was then superintending the laborers in his field. With alms-bowl in hand, the Blessed one approached the Brahmen. Some went up and paid reverance to the lord, but the Brahman reproached the master saying: " O Sramana, I plough and sow, and having ploughed and sown, I eat; it would be better if you were in like manner to plough and sow, and than you would also have food to eat". "O Brahman", relied the Buddha, "I too plough and sow, and having ploughed and sown, I eat." But, said the Brahman, "If you are a husbandman, where are the signs of it? Where are your bullocks, the seed, and the plough?" Then the teacher answered: "Faith is the seed I sow; devotion is the rain that fertilizes it, modesty is the plough-shaft; the mind is the tie of the yoke; mindfulness is my plough share and goad.

Truthfulness is the means to bind; tenderness, to untie. Energy is my team and bullock. Thus this ploughing is effected, destroying the weeds of delusion. The harvest that it yields is the ambrosia fruit of Nirvana, and by this ploughing all sorrow is brought to an end". Than the Brahman poured milk-rice into a golden bowl and handed it to the lord saying: "Eat, O Gautama, the milk-rice. Indeed, thou art a hus-

bandman; for thou, Gautama, accomplishes a ploughing, which yield the fruit of immortality." When the holy one desired to point a moral or convey a reproof, he related an anecdote or a fable treating its characters as representing the previous existences of him-self and the other persons concerned. Such anecdotes are known as Jatakas or birth-stories.

More potent than his method and his word was the blessed one's wonderful personality. When he talked with men, his serene look inspired them with awe and reverance, and his lovely voice struck them with awe and reverence, and his lovely voice struck them with rapture and amazement. Could mere words have converted the robber Angulimala or the cannibal of Atavi? To have come under his spell is to be his for ever. He was a winner of hearts. It is not so much because he preached the truth that his hearers believed; it is because he had won their hearts that his words appeared to them true and salutary. Asingle word from him was enough to reconcile king Prasenajit to his Queen Mallika. His heart always overflowed with kindness. Was it not the effuence of the master's love that made Raja the Mallian follow him as a calf does' the cow? To meet him is to be penetrated by his love maitri and to know him is to love him for ever. In his last preaching tour, the master came to the town of Pava and there in the house of Chunda, a worker in metals, he had his last repast. After this he became ill and moved to kusinagara in the eastern part of the Nepalese Terai, where he died at the ripe age of eighty about 483 B. C. Even in his last moments he recieved a monk Subhadra, explained to him the Noble Eightfold Path, and converted him to the true faith. His last words to his disciples were. "Decay is inherent in all compound things. Seek wisdom and work out your salvation with diligence". The immediate cause of his death was some poisonous element in the food which Chunda, the black smith, offered to him. In the record of it, the word used is Sukara-maddava, which can be transtated either the flesh of a wild boar when used for food or pig-food, a kind of bulbous vegetable, Sukara-kanda in which there might have been some variety of poisonous mushroom unwittingly concealed. Buddha warned his disciples not to partake of it, but out of kindness to Chunda he ate of it.

The remains of the Blessed one were burnt by the Mallas of Kusinagara with all the honours and pomp worthy of a king of kings. After cremation the relics were carried to the town hall, and guarded there for a week covered by a cupola of lances in an enclosure of bows and honoured with garlands, perfumes, music and dances. When Ajatasatru, the king of Magada, heard of the death of the lord at

Kusinagara, he sent an ambassdor to the Mallas of that place to demand of them a portion of the relics, as he desired to erect a tumulus (Stupa) in honour of these relics. The same demand was also made by the Licchavis of Vaisali, the Sakyas of Kapilavastu, the bulis of Alahappa, the Koliyas of Ramagrama and the Mallas of pava. A Brahman of Vethadvipa also demanded a share on the plea of his being a Brahman. At first the Mallas of Kusinagara were not willing to satisfy these demands, as the lord attained parinirvana in their territory. But on the advice of the Brahman Drona, who pointed out to the Mallas the indecency of quarreling over the relics of one who had preached universal brotherhood, the Mallas of Kusinagara changed their mind. Drona was then entrusted with the distribution, and he took for himself the urn, over which he desired to erect a stupa. After the division the Mauryas of Pippalavana sent an envoy demanding some relics, but they had to content themselves with the charcoal from the funeral pyre. Those that received a share of the relics (dhatu) preserved them in dagobas (dhathugarbhas) erected in their respective countries. It is said that Emperor Asoka opened these ancient dagobas and distributed the relics contained in them all over his wide empire, and built more than eighty thousand stupas and dagopas and pire. for their preservation. Such is, freed from the fanciful additions of a pious posterity, the life of the historic Buddha. How much of it is real history, is rather difficult to say. But as to the historicity of Gautama Sakyamuni himself there can be no doubt. Whatever may be the verdict of historic criticism on the details of the life of Gautama Sakyamuni, there can be no doubt that among the founders of religions he occupics a marked place. His dignified bearing, his high intelloectual endowments, his pnerating glance, his oratorical power, the firmness of his convictions, his gentleness, Kindness, and liberality, and the attractiveness of his charcter-all testify to his greatness. But the impartial philosophic critic finds that Gautama Sakyamuni towers above the founders of all other religions by his life, by his personal character, by the methods of propagandism he employed, and by his final success. In him were united the truest princely qualities with the intelligence of a sage and the passionate devotion of a martyr. Though born of an aristocratic and ruling class, Gautama Buddha lived the life of an ordinary man, discarding the narrow distinctions of caste, rank and wealth. He knew the world. He was son, husband, father and devoted friend. He was not only a man, but never profesed to be anything more than a man. He gave a trial to the creeds of his ancestors, but ultimately made for himself a nobler faith. His teaching was perfect, but never pretended

to be a supernatural revelation. He did not doubt the capacity of man to understand the truth, and never has recourse to the arts of exorcism. He based all his reasoning on the fact of man's existence, and developed his practical Philosophy by the observation and minute study of human nature. In an age innocent of science he found for the problems of the whence, the whither and the why, solutions worthy of a scientific age. His aim was to rescue mankind from the fetters of passion and avarice and to convince them of an ideal higher than mere worldly good. He preached the gospel of renunciation attainable by meditation, a renunciation which did not lead one to the dreamy quietism of pantheistic or nihilistic philosophy but to the purification of one's activity by intellectual and ethical enlightenment so being one to the love of all beings by faith in an eternal Dharmakaya. Among the world's religious teacher, Gautama Sakyamuni alone has the glory of having rightly juddged the intrinsic greatness of man's capacity t o work out his salvation without extraneous aid. If the warth of a truly great man consists in his raising the worth of all mankind, who is better entitled to be called truly great than the Blessed one, who instead of degrading man by placing another being over him, has exalted him to the highest pinnacle of wisdom and love? His figure is the noblest, the most perfect that man can ever attain. It was genius unequalled among the sons of men that inspired the Buddha's teaching. It was genius commanding in its dictotorial strength that held together his order. It was genius, the first and last that India saw, that in its lofty aims and universality, foreshadowed the possibility of uniting the people into one great nationality, if such had ever been possible. Indeed the Tathagata is the light of the world. No wonder that even those who first rejected his teaching had at last to include him in their pantheon by making him an avatar of one of the very gods whom he had himself discarded ;

> " Those only are godlike who shrink from sin,
> The white souled tranquil votaries of good".

No teacher was so godless as lord Buddha yet none so god like. Though the master of all, he was the universal brother of each. While despising the follies of the world, he lived and moved among men sereuely and lovingly. When surrounded by all his retinue of followers, and glorified by the whole world, he never once thought that these privileges were his, but went on doing good, just as the shower brings gladness yet reflects not on its work. Though exalted and adored, he never arrogated to himself divinity. The Blessed one called Ananda and said:- "All this is unworthy of me. No such vain homage can accomplish the words of the

Dharma. They who do righteously pay me most honour and please me most." To the unbiased thinker even the legends which enshroud the life of Sakyasimha are not without significance. They set before him a truly admirable figure: a man of quiet majesty, of wisdom and pleasant humour, consistent in thought, word and deed, of perfect equanimity and moral fervour, exempt form every prejudice, overcoming evil with good, and full of tenderness for all beings. In some of the legends, the so-called birth -stories, the Buddha is represented as having voluntarily endured infinite trials through numberless ages and births, that he might deliver mankind, foregoing the right to enter Nirvana and casting himself again and again into the stream of human life and destiny for the sole purpose of teaching the way of liberation from sorrow and suffering. The Buddhism, or as it is known among it's followers, the Dharma, is the religion preached by the Buddha'. A Buddha is one who has attain Bodhi. By Bodhi is meant an attained by man by purely human means. Of the many that have attained Bodhi the one best known to history is Gautama Sakyamuni. Gautama Sakyamuni is generally spoken as the founder of the Dharma. But Sakyamuni himself refers in his discourses to Buddhas who had preached the same doctrine him. Nor can we speak of the Buddha of the founder of Buddhism in the same sense as we speak of the founder of christianity or mohamedanism. Their founder is essentially a supernatural being, he is the incarnation of the son of god, who is no other than god himself. No one can call himself a true christain, who does not accept the divinity of Jesus, and who does not belive that christ, rose from the death after dying on the cross to take upon himself the sin of all those who believe in him. Mohamed the founder the latter religion, though not an incarnation of God or any of his relations or semants, is yet a priviledge human deing, who was chosen as the special vehicle for the communication of a supernatural revelation to mankind, and no man can call himself a mohamed who does not believe that mohamed is the prophet of God. But the Buddha nowhere claims to be anything more than a human being. No doubt we find him a full and perfect man. All the same he is a man amongmen. He does not profess to bring a revelation from a supernatural source. He does not proclaim himself a saviour who will take upon himself the sin of those that follow him. He professes no more than to teach men the way by which they can Liberate themselves as he has liberated hemself. He distinictly tell us that every one must bear the burden of his own sins, that every man must be the fabricator of his own salvation, that not even a God can do for man what self help in the form of self conquest and self emancipation

can accomplish. We read in the Dhammapada, a collection of verses attributed to the Blessed Sakayamuni:- "All that we are is the result of what we have thought, it is founded on our thoughts, it is made up of our thoughts. By oneself evil is done: by oneself one suffers: by oneself evil is left undone; by oneself one is purified. Purity and impurity belong to oneself; no one can purity another. You yourself must make an affort; the Buddhas are only preachers. The thoughtful who enter the way are freed from the bondage of sin. He who does not rouse himself when it is time to rise, who though young and strong, is full of sloth, who see will and thoughts are weak, that lazy and idle man will never find the way to enlightenment. Strnuousness is the path of immortality, sloth the path of death. Those who are strenuous do not die; those who are sloth are as if dead already." Again in the Mahapatinirvana sutra the Buddha gives the following admonition to Ananda, one of his beloved disciples:- "O Ananda, be ye lamps unto yourselves. Be ye refuges to yourselves. Hold fast to the Dharma as a lamp. Hold fast to the Dhamma as a refuge. Look not for refuge to any one beside yourselves. And whoever, Ananda, either now or after I am dead, shall be a lamp unto themselves and a refuge untothemselves........it is they. Ananda, among the seekers after Bodhi who shall reach the very to most hight. Not only did the Buddha offer no suport to favourable interference from supernatural agencies on behalf of man, not only did he offer no promise of exemption from suffering and sorrow as reward of simple belief in him, but he went further in admonishing his disciples not to attach importance to his individual personalty but to remember always the ideal". It is said in the Vairacchedika:- "He who looks for me, i.e. the true Tathagata, throuth my material form, or seeks me through any audible sound, that man has entered on an erroneous course, and shall never behold Tathagata." Similarly in another place we read:- "Who say you see me and have transgressed the Dharma are not seem by me, but as though you were distant by ten thousand miles, whereas the man who keeps the Dharma dwells ever in my sight."The same truth is much more impressively brought out in a conversation between the Blessed one and the Brahman Drona. Once upon a time the latter seeing the Blessed one sitting at the foot of a tree, asked him:- Are you a deva?" And the Exalted one answered :- "I am not." "Are you a gandharya?" "I am not." "Are you a Yaksha? "I am not". "Are you a man? "I am not a man". On the Brahman asking what be might be, the Blessed one replied:- "Those evil influences, those lusts, whose non-destruction woold have individualised me as a deva, a Gandharva, a Yaksha, or a man. I have completely

annihilated. Know, therefore. O Brahman, that I am a Buddha". Now the practical lesson of this anecdote is obvious. According to Hindu ideas a Deva, a Gandharva, a Yaksha could assume a human form, It was thereffore natural for the Brahman to ask if the being in human form before him was a Deva, a Gandharva, or Yaksha. But what perplexed the Brahman was that he received a negative answer to each one of his questions, and this led him to his general questions.Buddha's answer tò it was unequivocal. What was of importance in his eyes was not form (rupa) but his character (nama), the embodiment in practical life of the ideas ofcompassion and wisdom summe up in the wood Bodhi. He was not only Sakyamuni, but he was also tathagata. The enternal truths he taught were nothing but what he himself was in the quintessence of hispersonality.Hewas dharmadhatusvabhavatmaka, representing in himself the ultimate reality embodied in the society of all human beings. No wonder therefore that the personality that dominates Buddhism is not sakyamuni but the Buddha. Though what is of primary importance is the life in accordance with the Dharma, yet the personalty of the Great Teacher is not without value. In so far as that personality is the practical embodiment of his teaching, it serves as a model for the disciple to imitate and follow. As the Amitayur- dhayana sutra says:- "Since they have meditated on Buddha's body, they.... Will also see Buddha's mind. The Buddha's mind is his absolutely great compassion for all beings". But it must at the same time be remembered that the teaching of the Blessed one does not rest for its validity on any miracle or any special event in his life as is the case in many other religion. Should the events in the life of Gautama Sakyamuni turn out to be unhistorical, that would not in the least detract from the merit of his teachings. As the Blessed one himself has said, the teaching carries with it its own demonstration. The ideal of persstent energy thus held up before the disciple is intensely human . And even if the virtues of Tathagata are infinitely superior to those of ordinary men, still the ideal can serve as a pattern and guide. The disciple can always take the Buddha as his model, so that the recollection of his heroic and saintly life may assist him to be a hero and a saint as well. In his unbounded love for all beings Sakyamuni found philosophic truth that makes him the best. With metta!!!

དུས་ཆེན་ངོས་འཛིན་དང་ཕྱག་མཆོད་བྱས་པའི་ཕན་ཡོན།

འགོས་པདྨ་རྒྱལ་མཚན།

༄༅། །སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་གྱི་དུས་ཆེན་ངོས་འཛིན་དང་འབྲེལ་བའི་དུས་ཆེན་
ཁག་དང་བསོད་ནམས་གསོག་དུས་ཀྱི་ཆོས་གྲངས་ངོས་འཛིན་གཞུང་ཀུན་སྙིང་བསྡུས་
ཕན་བདེའི་ལམ་བཟང་བཞུགས་སོ།

མ་འདྲིས་འགྲོ་བའི་བླ་མ་ཐུབ་དབང་ཆེས། །བསྟན་འགྲོར་སྣང་བའི་མཛད་བརྒྱ་བསྟན་པ་དང་།།
འབྲེལ་བའི་དུས་ཆེན་བསོད་ནམས་གསོག་དུས་ཀྱི། །ངོས་འཛིན་གཞུང་ཀུན་སྙིང་བསྡུས་འདི་ན་གསལ།།

དེ་ལ་སྟོན་བྱོན་སྟོན་པའི་རྣམ་ཐར་རྗེས་འཇུག་གདུལ་བྱའི་ཉམས་ལེན་ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར། སྐྱེས་བུ་དམ་པའི་མཛད་པ་ལས་དད་ལྡན་རྣམས་ཆོས་ལ་འཇུག་པ་དང་། དགེ་སྡིག་བླང་དོར་ཇི་ལྟར་བྱེད་དགོས་པ་ཤེས་པ་དང་། ཚོགས་བསགས་སྒྲིབ་སྦྱོང་ཐབས་ཚུལ་དང་། དུས་ཤེས་པ་གལ་ཆེ་བ་ཡིན་པས་ན། དེ་ཡང་བསོད་ནམས་བསགས་པ་ལ་ཐབས་ཚུལ་རྟེན་འབྲེལ་ལེགས་འགྲིགས་བྱུང་ན། ཚོགས་ཆུང་དུས་ཀྱང་རླབས་ཆེན་གྱི་བསོད་ནམས་བསག་ཚུལ་མང་དུ་ཡོད་པར་གསུངས་ཤིང་། དེ་ཡང་ཞིང་དང་། བསམ་པ་དང་། སྦྱོར་བ་དང་། དུས་སོགས་ཀྱི་སྒོ་ནས་ཁྱད་པར་འགྱུར་བ་ཡིན། མདོ་ལས། ཞིང་དང་བསམ་པ་དང་། རྟེན་དང་དངོས་པོ་དང་དུས་ཀྱི་སྒོ་ནས་ཆེས་ཕུལ་དུ་ཕྱིན་པའོ།། ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར། དེས་ན་སངས་རྒྱས་བྱང་སེམས་སོགས་སྐྱེས་ཆེན་དམ་པ་རྣམས་ཀྱིས་དམིགས་བསལ་གྱི་མཛད་པ་རླབས་པོ་ཆེ་མཛད་ཅིང་བྱིན་གྱིས་བརླབས་པའི་དུས་ཆེན་སྐོར་ཅུང་ཟད་ཞུ་ན།

དུས་ཆེན་ངོས་འཛིན།

བདག་ཅག་གི་སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་གྱི་མཛད་པ་དང་འབྲེལ་བའི་དུས་ཆེན་རྣམ་བཞི་དང་། དེ་བཞིན་དུས་བཅུ་དང་། དུས་དྲུག་དང་། དུས་གསུམ་དང་། དུས་གཉིས་དང་། གཟའ་འཛིན་རྣམས་ལ། ཕྱག་མཆོད་སོགས་བྱས་ན་དགེ་བ་ཁྲིད་འགྱུར་གྱི་བསོད་ནམས་དཔག་མེད་འབྱུང་བ་མ་ཟད་བླ་མ་འདས་པའི་ལོ་ཟླའི་ཚེས་གྲངས་ལ་ཡང་དེ་ལྟར་འབྱུང་བ་ཡིན་ཞིང་། དུས་ལ་ཆེ་ཆུང་མ་གྲུབ་ཀྱང་དུས་འདི་རྣམས་ལ་མཛད་པ་དང་དགོས་པ་ཁྱད་པར་ཅན་དང་འབྲེལ་བའི་དབང་གིས་དགེ་བ་འགྱུར་ཆེ་བར་བརྟེན་དུས་ཆེན་ཞེས་བཏགས་པ་ཡིན། [༡]བུ་སྟོན་ལྟར་ན་དཔྱིད་ཟླ་ཐ་ཆུང་སྐར་མ་ས་ག་ལ་བབ་པའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ཟླ་བ་ཉ་སྐར་མ་རྒྱལ་གྱི་དུས་སུ་ཡུམ་གསོ་སྦྱོང་ལ་གནས་པའི་གློ་གཡས་པར་གླང་པོ་ཆེའི་རྣམ་པར་ལྷུམས་སུ་ཞུགས་ཞེས་དང་། [༢]རྒྱལ་བ་ལྔ་པ་ལྟར་ན་དཔྱིད་ཟླ་ས་གས་ཉ་བ་སྐར་མ་རྒྱལ་ལ་སྐུ་བལྟམས་པར་བཞེད་པ་ནས་ལྷུམས་སུ་ཞུགས་པ་ཧོར་ཟླ་དྲུག་པ་ཆུ་སྟོད་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ལ་བཞེད་པ་དང་། ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ལ་སངས་རྒྱས་པ་དང་། མདོ་མྱང་འདས་ཆེན་པོ་ལྟར་ན་ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་མཚན་གུང་སྐུ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པའམ། [༣]ལུང་ཕྲན་ཚེགས་འགྲེལ་པ་སློབ་དཔོན་ཚུལ་ཁྲིམས་བསྐྱངས་ཀྱིས་མཛད་པ་ལྟར་ན་སྟོན་ཟླ་ཐ་ཆུང་སྨིན་དྲུག་ཟླ་ཡའི་དཀར་ཕྱོགས་ཚེས་བརྒྱད་ལ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པར་གསུངས་པ་ལྟར། ཁ་ཆེ་པཎ་ཆེན་གྱིས་ཀྱང་། སྨིན་དྲུག་ཟླ་བའི་དཀར་ཕྱོགས་ཀྱི། །ཚེས་བརྒྱད་ནམ་གུང་མཉམ་པ་ལ། །ཟླ་བ་ལ་རི་བོ་ལ་ནུབ་ཚེ། །ཐུབ་དབང་ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་འདས། ཞེས་ཧོར་ཟླ་བཅུ་པའི་ཚེས་བརྒྱད་ལ་བཞེད་

---

༡ བུ་སྟོན་ཆོས་འབྱུང་འབྲས་ལྡངས་གློ་གསལ་གླིང་དཔེ་མཛོད་པར་མ་དེབ་གཟུགས་ཤོག་གྲངས་༢༩

༢ རྒྱལ་རབས་རྫོགས་ལྡན་གཞོན་ནུའི་དགའ་སྟོན་དེབ་གཟུགས་ཤོག་གྲངས་ ༨ ཛ་ས་པར་མ

༣ བུ་སྟོན་ཆོས་འབྱུང་གློ་གླིང་དཔེར་མཛོད་པར་མ་ལྷེབ་མ ༡༡༦

སྟོན་ཟླ་ཐ་ཆུང་སྨིན་དྲུག་ཟླ་ཡའི་དཀར་ཕྱོགས་ཆོས་བརྒྱད་ལ་མྱ་ངན་ལས་འདས་པར་གསུངས་པ་ལྟར། ཁ་ཆེ་པཎ་ཆེན་གྱིས་ཀྱང་། སྨིན་དྲུག་ཟླ་བའི་དཀར་ཕྱོགས་ཀྱི། །ཚེས་བརྒྱད་ནམ་གུང་མཉམ་པ་ལ། །ཟླ་བ་ལ་རི་བོ་ལ་ནུབ་ཚེ། །ཐུབ་དབང་ཡོངས་སུ་མྱ་ངན་འདས། ཞེས་ཧོར་ཟླ་བཅུ་པའི་ཚེས་བརྒྱད་ལ་བཞེད་པ་དང་། ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ལ་བདུད་བཏུལ་ཡང་བརྩིས་ན་དེས་ས་ག་ཟླ་བའི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ནི། སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་གྱི་དུས་ཆེན་བཞི་འཛོམས་དང་། གསུམ་འཛོམས་དང་། གཉིས་འཛོམས་སོགས་བཞེད་པ་ཐ་དད་འབྱུང་། ཧོར་ཟླ་དྲུག་པ་ཆུ་སྟོད་ཟླ་བའི་ཆོས་ལ་ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་དང་པོ་བསྐོར་བ་དང་། མཉན་ཡོད་དུ་ཧོར་ཟླ་དང་པོ་མཆུ་ཟླའི་ཆོས་གཅིག་ནས་བཅོ་ལྔ་བར་རམ་ཡང་ན་ཆོས་བཅོ་ལྔ་ལ་མུ་སྟེགས་པའི་སྟོན་པ་དྲུག་དང་ཆོ་འཕྲུལ་འགྲན་ནས་ཕམ་པར་མཛད་པའི་དུས་དང་། ཧོར་ཟླ་དགུ་པ་དབྱུག་གུ་ཟླ་བའམ་ཐ་སྐར་ཟླ་བའི་ཆོས་ཉི་ཤུ་གཉིས་ལ་གསལ་ལྡན་དུ་ལྷ་ལས་བབས་པ་སྟེ་སྟོན་པའི་དུས་ཆེན་བཞི་དང་། དེ་ལ་སྟོན་པ་བཅོམ་ལྡན་འདས་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་དེའི་དུས་ཆེན་ལ་གྲགས་ཆེ་བ་ལྷུམས་སུ་ཞུགས་པའི་དུས་ཆེན་དང་། སྐུ་བལྟམས་པའི་དུས་ཆེན། རབ་ཏུ་བྱུང་བའི་དུས་ཆེན། སངས་རྒྱས་པའི་དུས་ཆེན། ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་བའི་དུས་ཆེན། ལྷ་ལས་བབས་པའི་དུས་ཆེན། ཆོ་འཕྲུལ་ཆེན་པོའི་དུས་ཆེན། མྱ་ངན་ལས་འདས་པའི་དུས་ཆེན་བཅས་བརྒྱད་ཡོད་པ་ལས་ཡོངས་སུ་གྲགས་པའི་དུས་ཆེན་བཞི་ནི། མངོན་པར་རྫོགས་པ་སངས་རྒྱས་པ་དང་། ཆོས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་བསྐོར་བ་དང་། ལྷ་ལས་བབས་པ་དང་། ཆོ་འཕྲུལ་ཆེན་པོའི་དུས་ཆེན་བཅས་ཡིན་ལ། ལོ་ཟླ་ཆོས་གྲངས་ངོས་འཛིན་ཚུལ་འགའ་ཞིག་ལྟར་ན་དུས་ཆེན་གཞན་བཞི་ནི་གྲགས་ཆེན་བཞིའི་ནང་དུ་འདུས་པའི་དབང་དུ་བྱས་པར་མངོན་ཏེ། དེ་ལ་སྐུ་བལྟམས་པ་ནི་ཆོ་འཕྲུལ་གྱི་དུས་ཆེན་ནང་དུ་འདུ་བ་དང་། ལྷུམས་སུ་ཞུགས་པ་དང་།མྱ་ངན་ལས་འདས་པའི་དུས་ཆེན་གཉིས་ནི་སངས་རྒྱས་པའི་དུས་ཆེན་ནང་དུ་འདུས་ལ། རབ་ཏུ་བྱུང་བའི་དུས་ཆེན་ཡང་སངས་རྒྱས་པའི་དུས་ཆེན་དང་ཉེ་བས་དེར་བསྡུས་པ་ཡིན།

ཡང་ན་ས་ག་ཟླ་བ་དང་། ཆུ་སྟོད་ཟླ་བ་དང་ཐ་སྐར་ཟླ་བ་དང་། ཆོ་འཕྲུལ་ཟླ་བའི་ཟླ་བ་རིལ་པོ་དུས་ཆེན་དུ་བརྩི་བར་གསུངས་པ་དང་། དེ་བཞིན་ཧོར་ཟླ་གསུམ་པ་ནག་པ་ཟླ་བའི་ཆོས་གསུམ་མམ་འགའ་ཞིག་ཆོས་བཅོ་ལྔ་སོགས་མི་འདྲ་བ་གསུངས་ཀྱང་ཆོས་བཅོ་ལྔ་གྲགས་ཆེ་བས་དཔལ་དུས་ཀྱི་འཁོར་ལོ་གསུངས་པའི་དུས་དང་། ནག་ཟླ་ཆོས་བཅོ་ལྔ་ལ་ཤེར་ཕྱིན་གསུངས་པར་འདོད་པ་སོགས་ཡོད།

དེ་ལ་འདུལ་བའི་གཞུང་དུ་ནི་ཟླ་བ་ཡར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི། བཅོ་ལྔ་བཅས་གསུམ་དང་། ཟླ་བ་མར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི། བཅོ་ལྔ་སྟེ། ཡོངས་གྲགས་ཀྱི་ཆོས་ཉེར་གསུམ་དང་། ཉེར་དགུ། གནམ་སྟོང་བཅས་ཀྱི་དུས་སུ་དཀར་ཕྱོགས་ལ་དགའ་བའི་ལྷ་རྣམས་འཛམ་གླིང་འདིར་སྐྱེ་བོ་རྣམས་དགེ་སྡིག་གང་བྱེད་གཟིགས་པར་བྱོན་པའི་དུས་ཆེན་དང་། དེ་ཡང་ཡར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་ལ་ལྷའི་འཁོར་རྣམས་དང་། ཆོས་བཅུ་བཞི་ལ་ལྷའི་བུ་དང་བུ་མོ་རྣམས་དང་། ཆོས་བཅོ་ལྔ་ལ་ལྷའི་གཙོ་བོ་རྣམས་གཟིགས་སྐོར་ལ་བྱོན་པའི་དུས་ཡིན་ཚུལ་ཡང་གསུངས་སོ། གཞན་ཡང་ཟླ་བ་ཉ་གང་བའམ་སྟོང་པའི་དུས་དང་། ལྷག་པར་ཉི་འཛིན་ཟླ་འཛིན་བཅས་ཀྱི་དུས་ནི་ལྷ་དང་ལྷ་མ་ཡིན་འཐབ་པའི་དུས་དང་། ཉི་ཟླ་གཉིས་སྒྲ་གཅན་གྱིས་ཟིན་པར་སངས་རྒྱས་ཀྱིས་གྲོལ་ཐབས་མཛད་པའི་དུས་ཡིན་པ་དང་། དེ་བཞིན་དུ་ཆོས་བརྒྱད་གང་ཡིན་ལ་ཀླུ་སྲིན་རྣམས་ཀྱིས་རྒྱ་མཚོའི་ནང་གི་སྲོག་ཆགས་ཆེས་མང་པོ་བསད་པའི་དུས་ཡིན་ཚུལ་གསུངས་སོ། དེ་ཡང་བཤད་ཚུལ་འདི་དག་ནི་སྔོན་གྱི་གཏམ་རྒྱུད་ལ་གྲགས་པ་དང་། གདུལ་བྱ་ཐུན་མོང་བ་རྣམས་ཀྱི་གོ་བདེ་བའི་དབང་དུ་བྱས་པ་ཡིན་ལ། ཐུན་མོང་མ་ཡིན་པ་གསང་སྔགས་བླ་མེད་ཀྱི་ལུགས་ལྟར་ན་ཕྱིའི་ཟླ་བའི་དཀར་ཆ་ཡར་མར་དུ་འཕེལ་འགྲིབ་དང་། ནང་གི་ཐིག་ལེ་ཡར་མར་དུ་བགྲོད་ཚུལ་གྱི་རྟེན་འབྲེལ་དང་། ཁྱད་པར་དུ་ཉི་ཟླ་གཟའ་འཛིན་ཀྱང་ནང་གི་ལས་རླུང་རྩ་ཁམས་སུ་རྒྱུ་ཚུལ་གྱི་རྟེན་འབྲེལ་ལྟོས་གྲུབ་ལས་དགེ་སྡིག་གང་བྱས་འགྱུར་ཆེ་བ་ཡོང་བའི་གནད་ཅིག་ཀྱང་ཡོད་ཚུལ་སྣང་བས།

ཐུན་མོང་བར་བཤད་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་མཐར་ཚུལ་འདི་ལ་གཞོལ་བའི་ཐབས་སུ་གོ་དགོས་པར་སེམས་སོ།

[༨] དུས་བཅུ་ནི་སའི་སྙིང་པོས་ཞུས་པའི་མདོ་ལས་བཤད་པ་གྲགས་པ་ནི། ཆོས་གཅིག་དང་། བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི་དང་། བཅོ་ལྔ་དང་། ཉེར་གཅིག་དང་། ཉེར་གསུམ་དང་། ཉེར་བཞི་དང་། ཉེར་བརྒྱད་དང་། ཉེར་དགུ་དང་གནམ་སྟོག་བཅས་དུས་བཅུ་པོ་ལ་ལྷ་དང་གཤིན་རྗེ་འཁོར་བཅས་འཇིག་རྟེན་ན་སྤྱོད་དུ་མཆི་བས་གོང་གི་ཆོས་དང་མཐུན་པར་རིམ་བཞིན་སངས་རྒྱས་ཉིད་འཛིན་འོད་ཀྱི་རྒྱལ་པོ་དང་། སྨན་བླ་དང་། སངས་རྒྱས་སྟོང་རྩ་གཉིས་དང་། སྣང་བ་མཐའ་ཡས་དང་། སྤྱན་རས་གཟིགས་དང་། རྣམ་པར་སྣང་མཛད་དང། སའི་སྙིང་པོ་དང་། ཡང་སྣང་བ་མཐའ་ཡས་དང་། སྨན་བླ་དང། སངས་རྒྱས་ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་བཅས་ཀྱི་དུས་ཆེན་ཡིན་པས་དེའི་ཉིན་སངས་རྒྱས་སོ་སོའི་མཚན་ནས་བརྗོད་པ་དང་། ཕྱག་འཚལ་བ་སོགས་བྱས་ན་སྡིག་པ་བྱང་ཞིང་དགེ་བ་གང་བྱས་འགྱུར་ཁྲིད་བསམ་གྱིས་མི་ཁྱབ་པ་ཡོད་པར་གསུངས། དུས་དྲུག་ཅེས་པ། ཆོས་བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི་དང་། བཅོ་ལྔ་དང་། ཉི་ཤུ་གསུམ་དང་། ཉེར་དགུ་དང་། གནམ་སྟོང་བཅས་པ་སྟེ་ཡར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་དང་བཅུ་བཞི་དང་བཅོ་ལྔ་དང་མར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་དང་བཅུ་བཞི་དང་བཅོ་ལྔ་ཡིན། ཡང་ན་དུས་དྲུག་ནི་ཡར་ངོའི་ཆོས་བརྒྱད་དང་བཅུ་བཞི་དང་བཅོ་ལྔ་དང་མར་ངོའི་ཆོས་ཉེར་ལྔ་དང་ཉེར་དགུ་གནམ་སྟོང་བཅས་དྲུག་ཡིན་པར་ཀུན་མཁྱེན་ཀློང་ཆེན་པའི་སེམས་ཉིད་ངལ་བསོའི་རྩ་བ་ལས། ཉ་དང་གནམ་སྟོང་ཆོས་བརྒྱད་ཉི་ཤུ་དགུ།། ཆོས་བཅུ་ཡར་ངོ་མར་ངོའི་ཉིན་དང་མཚན།། བསྙེན་སྒྲུབ་ཚོགས་མཆོད་བསྐང་བཤགས་འབད་པར་བྱ།། ཞེས་དང་། དུས་གསུམ་ཞེས་པ་ཉ་སྟོང་བརྒྱད་གསུམ་སྟེ་ཉ་ནི་ཆོས་བཅོ་ལྔ་དང་། སྟོང་ནི་གནམ་སྟོང་དང་། བརྒྱད་ནི་ཆོས་བརྒྱད་གསུམ་ཡིན།

[༨] ཆོས་ཀྱི་[༨]དུས་སྟོན་བྱ་ཚུལ་ཞེས་པ་བཅོ་བརྒྱད་ཁྲི་ཆེན་དག་དབང་མཁྱེན་རབ་ཐུབ་བསྟན་ལེགས་བཤད་རྒྱ་མཚོས་མཛད་པའི་པ་ཕྱི་ལོ་༡༩༧༡· ལོར་དི་ལླི་པར་མ་དེབ་གཟུགས་ལྡེབ་མ་༡༡༢

དེ་ལ་སངས་རྒྱས་སྣང་བ་མཐའ་ཡས་དང་། ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་དང་། སྨན་བླ་རྣམས་ཀྱི་དུས་ཆེན་ཞེས་ཀྱང་
གསུངས། ཡང་སྔགས་ལྟར་ན་དུས་གསུམ་ནི་ཡར་ངོའི་ཚེས་བཅུ་དཔའ་བོའི་དུས་དང་མར་ངོའི་ཚེས་བཅུ་
དཔའ་མོའི་དུས་དང་གསུམ་ཡིན། ཡང་རླུག་པ་བྱས་ཆེ་དུས་གསུམ་ནི་དགུ་གསུམ་རླུག་པའི་ཉིན་མོ་ཞེས་
པ་ཚེས་དགུ་དང་། བཅུ་དགུ་དང་། ཉི་ཤུ་དགུ་དང་གསུམ་ཡིན། དུས་གཉིས་ནི་ན་སྟོང་གཉིས་སྟེ་ཚེས་བཅོ་
ལྔ་གནམ་སྟོང་ཡིན། དེར་བརྟེན་སྟོན་པས་ཟླ་བ་བྱུང་ངོ་ཚོག་གི་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ལ་གསོ་སྦྱོང་བྱེད་པར་
གསུངས་པ་ནི། ཉིན་ཞག་གི་དབང་དུ་བྱས་ན་གསོ་སྦྱོང་བཅོ་པ་བཅོ་བརྒྱད་དང་བཅུ་བཞི་པ་དྲུག་ལས་མེད་
ཀྱང་ཆེ་ཞག་གི་དབང་གིས་གསོ་སྦྱོང་ཉི་ཤུ་རྩ་པོ་ཐམས་ཅད་གསོ་སྦྱོང་བཅོ་ལྔ་པ་ཡིན། ཡར་ངོའི་བཅོ་ལྔ་ནི་
ཉ་གང་བ་དང་མར་ངོའི་བཅོ་ལྔ་ནི་གནམ་སྟོང་ཡིན། མདོ་མང་པོར་ཚེས་བཅོ་ལྔ་ཐེག་ཆེན་གསོ་སྦྱོང་དང་
སྨྱུང་གནས་བྱེད་པར་གསུངས་པ་སོགས་ཡོད། སྔགས་ལྟར་ན་དུས་གཉིས་ནི་ཡར་ངོ་ཚེས་བཅུ་དཔའ་བོའི་
དུས་དང་། མར་ངོ་ཚེས་བཅུ་དཔའ་མོའི་དུས་དང་གཉིས་ཡིན། དེ་བཞིན་ཚེས་བཅུ་གང་ཡིན་ལ་སློབ་
དཔོན་རིན་པོ་ཆེ་པདྨ་འབྱུང་གནས་ཀྱི་མཛད་པ་རྣམས་བྱུང་ཞིང་། ཡར་མར་གྱི་ཚེས་བཅུའམ་ཡར་ངོའི་
ཚེས་བཅུར་བོད་ཡུལ་དུ་དངོས་སུ་སློབ་དཔོན་རིན་པོ་ཆེ་བྱོན་པར་ཆོས་རྒྱལ་ལ་ཞལ་བཞེས་གནང་སྟེ།
སྤྲུལ་སྐུ་བཟང་པོ་གྲགས་པའི་གཏེར་ཆོས་བསམ་པ་ལྷུན་གྲུབ་ལས། དུས་ངན་སྙིགས་མའི་མཐའ་ལ་ཐུག
པའི་ཚེ༔ནངས་རེ་དགོངས་རེ་བོད་ཀྱི་དོན་ལ་བྱོན༔ཉི་ཟེར་འཆར་སྣང་མདངས་ལ་བཅིབས་ཏེ་བྱོན༔ཡར་ངོ་
ཚེས་བཅུའི་དུས་སུ་དངོས་སུ་བྱོན༔ འགྲོ་དོན་སྟོབས་ཆེན་མཛད་པའི་ཐུགས་རྗེ་ཅན༔ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར་
ཡིན། ཡང་བླ་མ་འདས་པའི་ལོ་ཟླ་ཚེས་གྲངས་གང་ཡིན་ལ་མཆོད་པ་བྱས་ན་ཕན་ཡོན་ཆེ་ཚུལ་དུས་འཁོར་
ལས་གསུངས་པས་ན། མར་པ་མི་ལ་དྭགས་པོ་དང་ས་པཎ་དང་ཀློང་ཆེན་འདས་མཆོད་དགའ་ལྡན་ལྔ་
མཆོད་སོགས་བྱེད་པའི་རྒྱུ་མཚན་ཡང་འདི་ཡིན་པ་དང་། དེ་བཞིན་སྐུ་འཁྲུངས་པ་སོགས་ཀྱང་སྟོན་པའི་
རྣམ་ཐར་ལྟར་དུས་ཆེན་བཞི་སྲུང་ཚོག་པ་དང་། དུས་ཆེན་མ་ཡིན་ཡང་དགེ་བ་འགྱུར་ཁྲིད་ཆེ་བ། ཉི་ཟླ

གཟའ་འཛིན་དུས་ཀྱང་། དགེ་བ་འགྱུར་ཆེ་བར་གསུངས་པ་ཡིན། དེ་བཞིན་དུས་ཆེན་མིན་ཡང་དམིགས་བསལ་བའི་དུས་ཚོད་ལ་བླང་དོར་བྱེད་ཆོག་མི་ཆོག་སྐོར་འཕྲོད་སྦྱོར་དང་ས་བདག་བ་དན་ཁྲ་བོ་ཡོད་མེད་དང་གནམ་སྟོང་བཅུ་སོགས་ཀྱི་རྣམ་གཞག་ལ་ཡང་གོམས་པར་བྱས་ནས་ཕྱིའི་རྟེན་འབྲེལ་སྒྲིག་པ་ལ་གཟབ་དགོས་པ་སོགས་ཡོད་ཀྱང་སྐབས་སུ་མ་བབ་པས་འདི་སྐབས་བཤད་བྱ་མ་ཡིན་ནོ། འདི་སྐབས་ངེས་པར་མཁོ་བ་ནི་གོང་དུ་བཤད་པ་རྣམས་ཡིན་པས་རྒྱས་བཤད་སྤངས་ནས་དགོས་དོན་གྱི་སྙིང་པོ་བསྡུས་ནས་བཀོད་པའི་ཕན་ཡོན་ནི།

ཡང་ཀུན་མཁྱེན་ཆེན་པོ་ཀློང་ཆེན་རབ་འབྱམས་ཀྱི་གསུང་ལྟར། སྨིན་གླིང་ལོ་ཆེན་དྷརྨ་ཤྲིས་བསྡུས་པ་བཞིན་ཀུན་མཁྱེན་བསྟན་པའི་ཉི་མས་མཛད་པའི་བསྐྱེད་རིམ་མན་ངག་[7]ཀུན་བསྡུས་ནང་བཀོད་པ་ནི། ཕྱི་ལྟར་ན། ཚེས་བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི་དང་། བཅོ་ལྔ་དང་། གནམ་སྟོང་རྣམས་ལ་རྒྱལ་ཆེན་བཞི་དང་། སུམ་ཅུ་གསུམ་པའི་ལྷ་རྣམས་འཛམ་གླིང་དུ་སྨྱུལ་བའི་དུས་བཟང་པོ་དང་། ནང་ལྟར་ན་སྔགས་གཞུང་ལས་ཡར་ངོའི་ཚེས་བརྒྱད་དང་། བཅུ་བཞི་དང་། བཅོ་ལྔ་གསུམ། མར་ངོའི་ཉི་ཤུ་ལྔ་དང་། ཉེར་དགུ་དང་། གནམ་སྟོང་གསུམ་སྟེ། དེ་དག་གི་ཚེས་ལ་ཕྱི་ཡི་གནས་སུ་མཁའ་འགྲོ་མ་རྣམས་རྒྱུ་ཞིང་། ནང་དུ་རྩ་རླུང་གི་རྒྱུ་བ་ཁྱད་པར་ཅན་གྱི་དུས་དང་ཁྱད་པར་ཚེས་བཅུའི་ཉིན་མོ་དང་ཉེར་ལྔའི་མཚན་མོ་སྒྲུབ་པ་པོའི་གནས་སུ་མཁའ་འགྲོ་གྲུབ་པ་ཅན་རྣམས་འདུས་པས་ལས་གང་བརྩམས་ཀྱང་འགྲུབ་པའི་ཕྱིར་དུས་དེ་རྣམས་སུ་འབད་དོ་ཞེས་དང་། ཡང་[8]ཀུན་མཁྱེན་ཀློང་ཆེན་པོའི་སེམས་ཉིད་ངལ་བསོའི་འགྲེལ་པ་ཤིང་རྟ་ཆེན་པོ་ལས་བསྟན་པའི་དུས་ཁྱད་པར་ཅན་ངོས་བཟུང་བ་ནི། གཞན་ཡང་ཚོགས་གཉིས་རྫོགས་ཤིང་བར་ཆད་ཐམས་ཅད་ཞི་བ་དང་དངོས་གྲུབ་བསྒྲུབས་ཤིང་ཉམས་ཆག་ཐམས་ཅད་བསྐང་བའི་ཕྱིར་ཟླ་བ་བྱུང་ངོ་

---

༧ བསྐྱེད་རིམ་མན་ངག་གཅེས་བཏུས་ཤིང་པར་ལྦེབ་མ་༡༠༠ བ༡།

༨ སེམས་ཉིད་ངལ་བསོའི་འགྲེལ་པ་ཤིང་རྟ་ཆེན་པོ་མདའ་ཚད་ལྦེབ་མ་ ༢༥༨ ན ༡

ཅིག་གི་ཉ་དང་གནམ་སྟོང་ཚེས་བརྒྱད་ཉི་ཤུ་དགུ། །ཚེས་བཅུ་ཡར་ངོ་མར་ངོའི་ཉིན་དང་མཚན།། བསྙེན་སྒྲུབ་ཚོགས་མཆོད་བསྐང་བཤགས་འབད་དེའང་དངོས་གྲུབ་བསྒྲུབ་པ་དང་བསྐང་བཤགས་བྱ་བའི་དུས་དྲུག་སྟེ་ཚེས་བཅོ་ལྔ་དང་། ཚེས་བརྒྱད་དང་། ཚེས་ཉི་ཤུ་ལྔ་དང་། ཚེས་བཅུ་དང་། ཉི་ཤུ་དགུ་སྟེ། འདི་དག་ལ་ཕྱིར་མཁའ་འགྲོ་རྒྱ་ཞིང་ནང་དུ་རྩ་རླུང་ཁྱད་པར་ཅན་འདུ་བས་ཉེ་བའི་འདུ་བ་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ།། ཁྱད་པར་ཡར་ངོའི་ཚེས་བཅུའི་ཉིན་མོ་དང་། མར་ངོའི་ཚེས་བཅུ་སྟེ་ཉི་ཤུ་ལྔའི་མཚན་མོ་སྒྲུབ་པ་པོའིགནས་སུ་མཁའ་འགྲོ་གྲུབ་པ་ཅན་འདུ་བས་ལས་གང་ཡང་འགྲུབ་པའི་ཕྱིར་བསྙེན་སྒྲུབ་རྣམ་པ་བཞི་ལ་བརྩོན་པ་དང་ཚོགས་མཆོད་དང་བསྐང་བཤགས་བྱ་བ་ལ་འབད་པར་བྱའོ། །དེས་ནི་ཟླ་བ་དེའི་རིང་ལ་ཉམས་པ་ཐམས་ཅད་གསོས་པ་དང་མཆོག་དང་ཐུན་མོང་གི་དངོས་གྲུབ་མྱུར་དུ་འགྲུབ་པའོ། དེའང་ཤིང་གཅིག་དང་བྲག་རི་དང་མཚོ་གླིང་ལ་སོགས་པ་ནི་མཁའ་འགྲོ་རྣམས་ཀྱི་འདུ་བ་དང་། དུས་བཟང་པོ་གང་ལ་འདུ་བའི་ས་དེ་ནི་ཉེ་བའི་འདུ་བ་ཞེས་ཕྱིར་བཤད་ལ། ནང་གི་འཁོར་ལོ་བཞི་ནི་རྟག་ཏུ་ཁམས་དང་ཡེ་ཤེས་གནས་པས་གནས་དང་འདུ་བ། དུས་བཟང་པོ་ལ་ཉེ་བའི་གནས་དང་འདུ་བ་ཞེས་བྱ་བར་འགྱུར་རོ།། ཕྱིའི་གནས་ནི་ཡུལ་ཉི་ཤུ་རྩ་བཞི་ལ་སོགས་པའོ།། ཉེ་བའི་གནས་ནི་མཁའ་འགྲོ་མ་གཅིག་གནས་པ་ལ་འདོད་དོ།། ནང་དུ་སྤྱི་བོ་ལ་སོགས་པའི་རྩ་འདབ་ཀྱི་གནས་ཉི་ཤུ་རྩ་བཞིའོ།། གསང་བ་བདེ་ཆེན་གྱི་མཆོད་པ འི་གནས་ནི་ཉེ་བའི་གནས་ཞེས་གྲགས་སོ།། ཞེས་གསུངས་པ་ལྟར་ཡིན། སྟོན་པའི་དུས་ཆེན་རྣམ་བཞིར་བསོད་ནམས་བྱས་པའི་འགྱུར་ཁྱད་ནི་[༧]འབྲས་ཡུལ་སྐྱིད་ཚལ་པ་འཇམ་དབྱངས་ཀུན་དགའ་ཆོས་བཟང་གིས་མཛད་པའི་འདུལ་བ་ལུང་རིགས་གཏེར་མཛོད་ལས་གསུངས་པ་ནི། དེ་ལྟར་དུས་ཆེན་རྣམ་བཞི་ལ། །དགེ་བ་ཅུང་ཟད་བགྱིས་པ་རྣམས། །ས་ཡ་ཕྲག་བརྒྱའི་འགྱུར་དུ་གསུངས། །དེ་དག་ཞིབ་ཏུ

[༧] ལུང་རིགས་གཏེར་མཛོད་ཀྱི་ལྡེབ་མ་ ༥༠ བ༩ ས་སྐྱའི་པར་མ།

བརྩིས་པ་ན། །ལྷག་བསམ་དག་པས་ནས་ཕུལ་གང་སྦྱིན་པ་བཏང་ན་ནས་ཕུལ་དེ། །ས་ཡ་ཕྲག་བརྒྱར་འགྱུར་བའི་ཕྱིར། །ནས་ཁལ་བརྒྱད་འབུམ་སུམ་ཁྲི་དང་། །སུམ་སྟོང་སུམ་བརྒྱ་སུམ་ཅུ་གསུམ། །ཁྲི་དྲུག་ཕུལ་བཞིའི་འབྲས་བུ་ནི།། འབྱུང་བ་རྒྱལ་བ་ཉིད་ཀྱིས་གསུངས།། ཞེས་དང་། ཡང་ཉི་ཟླ་གཟའ་འཛིན་སྐབས་དགེ་སྡིག་གང་བྱས་ཀྱི་འགྱུར་ཁྱད་ནི། ལུང་ལས་གསུངས་པར་གྲགས་པ་ནི། ཉི་མ་གཟའ་ཡིས་ཟིན་པའི་དུས། །བྱེ་བ་ཕྲག་ནི་འབུམ་འགྱུར་དུ། །ཟླ་བ་བྱེ་བ་བདུན་འགྱུར་ཏེ། །དུས་ཆེན་བཞི་དང་གཟའ་འཛིན་འཛོམས། །དེ་དུས་བསོད་ནམས་ཁྱད་པར་འཕགས།། ཞེས་གསུངས་པ་དང་། ༡ ཡང་རྟེས་གཞུང་རིགས་ལྡན་སྙིང་ཐིག་ལས་ཀྱང་། ཟླ་འཛིན་དང་ཉི་འཛིན་སྐབས་སུ་དགེ་བའི་འགྱུར་ཆེ་ཚུལ་ཡང་། །ས་འདིར་བཟུང་བ་མ་མཐོང་ཡང་གླིང་གཞན་བཟུང་ཡང་དགེ་སྡིག་འགྱུར། །ཟླ་འཛིན་བྱེ་བ་བདུན་འགྱུར་དང་ཉི་འཛིན་བྱེ་བ་འབུམ་འགྱུར་ཞེས། །རྒྱལ་བས་མདོ་རྒྱུད་དུ་མར་གསུངས། །དེ་ཕྱིར་བློ་གྲོས་ལྡན་རྣམས་ཀུན། །བསྐྱེད་རྫོགས་བདག་འཇུག་བསྒོམ་བཟླས་དང་། །ཕྱག་སྐོར་སྦྱིན་གཏོང་སྲོག་བསླུ་སོགས། །རྣམ་དཀར་དགེ་ལ་འབད་པར་འཚལ། །གཞན་ཡང་དགེ་སྡིག་འགྱུར་བསྐྱེད་ནི། འཇམ་དཔལ་རྩ་བའི་རྒྱུད་ལས་ཀྱང་། །གང་ཚེ་ཟླ་ཉིའི་དཀྱིལ་འཁོར་ལ།། སྒྲ་གཅན་གྱིས་ནི་ཟིན་པའི་ཚེ། །སྐྱེ་བོས་དགེ་སྡིག་བྱ་བ་གང་། །འབུམ་འགྱུར་གསུངས་ཤིང་ཉི་ཟླའི་མདོར། །ཉི་མར་བྱེ་འགྱུར་ཟླ་བ་ལ། །འབུམ་དུ་འགྱུར་ཞེས་གསུངས་པ་དང་། །ཉི་འཛིན་བྱེ་བ་ཕྲག་བརྒྱ་དང་། ཟླ་འཛིན་བྱེ་བ་ར་འགྱུར་ཞེས།། །ཆོས་རྒྱལ་ཟླ་བ་བཟང་པོས་གསུངས།། གཟའ་འཛིན་དུས་ཆེན་རྣམ་བཞི་ལ། །དགེ་སྡིག་བྱེ་བ་ཕྲག་བརྒྱ་སྲུ །འགྱུར་ཕྱིར་ཕྱག་མཆོད་ལ་བརྩོན་ན། ཐོག་མེད་དུས་ནས་ད་ལྟའི་བར། །བཅུ་དང་ལྔ་ཡི་ ལས་བྱས་ཀྱང་། །བྱང་ཞིང་བདེ་འགྲོ་ཐོབ་ཅེས་གསུངས། །གསང་སྔགས་རྒྱུད་སྡེ་ཕལ་ཆེ་ལས། །གཡས་གཡོན་ཉི་ཟླའི་ལས་རླུང་དང་

༡ རིགས་ལྡན་སྙིང་ཐིག་དེབ་གཟུགས་ཤོག་གྲངས ༩༩ རྣམ་པར་མ།

ཡེ་ཤེས་དབུ་མ་རོ་གཅིག་ཏུ། །འགྱུར་ཆོ་རྣལ་འབྱོར་རྣམས་ཀྱིས་ལས།། རྫོགས་རིམ་ཟབ་མོའང་འགྲུབ་ཅེས་གསུངས།།

༈ བཅུ་པ་འབྲས་བུ་བཟང་ངན་ནི། །རྒྱས་པར་བརྗོད་ཀྱིས་མི་ལང་ཞིང་། །འཇམ་དཔལ་རྩ་བའི་རྒྱུད་སོགས་ནས།། གཟའ་འཛིན་ཕལ་ཆེར་ངན་པར་གསུངས། །འོན་ཀྱང་ལྷས་ཀྱི་གཙུག་ལག་རྣམས། །བསྟན་པའི་འབྲས་བུ་ཙུང་ཟད་བརྗོད། །ཅེས་སོགས་གཟའ་འཛིན་ཟླ་བ་གང་དང་གཟའ་གང་དང་དུས་སྔ་ཕྱི་གང་ལ་འབྱུང་བའི་ཁྱད་པར་ལས་བཟང་ངན་གྱི་འབྲས་བུ་འཛམ་གླིང་ཡུལ་གྲུ་དང་མི་རིགས་དང་སེམས་ཅན་ལོ་ཏོག་སོགས་གང་ལ་འབྱུང་བ་རྣམས་བེ་དཀར་ཉིད་དུ་གཟིགས་པར་ཞུ། ཡང་འཕགས་བོད་ཤིང་རྟ་ཆེན་པོ་རྣམས་སྐུ་འཁྲུངས་པ་དང་མངོན་ཆེན་བསྐྱངས་པ་དང་སྐུ་འདས་པའི་དུས་སམ་ལྷག་པར་སྐུ་འདས་པའི་དུས་ཕྱག་མཆོད་སོགས་བྱས་ན་དགེ་བ་འགྱུར་ཁྱད་ནི་དུས་འཁོར་ལས་གསུངས་པར་གྲགས་པ་ནི། །བླ་མ་འདས་པའི་ལོ་ཟླ་ཚེས་གྲངས་ནས།། ངེས་པར་བཟུང་སྟེ་མཆོད་པ་བྱས་འགྱུར་ན། །བསྐལ་པ་བྱེ་བར་བསགས་པའི་སྡིག་བཅོམ་བྱས། །ཤིན་ཏུ་མི་བཟད་གཤིན་རྗེའི་གྲོང་ལས་ཐར། །ཞེས་སོགས་གསུངས་པ་ལྟར། དེ་ལྟར་རྒྱུན་ཏུ་བསོད་ནམས་བསགས་པའི་འབྲས་བུ་ནི་འཕགས་པ་རྒྱ་ཆེར་རོལ་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་ལས། །བསོད་ནམས་རྣམ་སྨིན་བདེ་སྐྱེར་སྡུག་བསྔལ་ཐམས་ཅད་སེལ། །བསོད་ནམས་ལྡན་པའི་མི་ཡི་བསམ་པ་རྣམས་ཀུང་འགྲུབ། །བདུད་བཅོམ་ནས་ནི་བྱང་ཆུབ་མྱུར་དུ་རེག་པར་འགྱུར།།

སྔ་དན་འདས་པའི་ཞི་བ་བསིལ་བའི་དངོས་པོ་ཐོབ། །དེ་བས་བསོད་ནམས་བྱ་བས་ཚོག་པར་སུ་ཞིག་འཛིན། །ཞེས་སངས་རྒྱས་མ་ཐག་གསུངས་པ་ལྟར་རོ། དེ་ལྟར་དུས་ཆེན་དག་བསོད་ནམས་གསོག་དུས་རྣམ་གཞག་བརྩམས་པའི་དགེ་བ་བསྔོ་བ་ནི། བར་ཆད་ཀུན་ཞི་བསམ་དོན་ལྷུན་གྱིས་འགྲུབ། །འཕྲུལ་ཀུན་ཕན་བདེའི་དཔལ་ལ་རོལ་པའི་གཞི།། བསོད་ནམས་གསོག་པའི་དུས་ཆེན་ངེས་འཛིན་གྱི།། རྣམ་གཞག་བརྩམས་དེས་དགེ་མཚན་ས་གསུམ་བཞད།། དེ་ལྟར་རྩོམ་ཐུག་འདིའི་བརྩམ་གཞི་དང་དཔྱད་

གཞིའི་ཡིག་ཆ་རྣམས་ནི། ཀུན་མཁྱེན་ཀློང་ཆེན་རབ་འབྱམས་ཀྱིས་མཛད་པའི་ངལ་བསོ་སྐོར་གསུམ་ལས་སེམས་ཉིད་ངལ་བསོའི་རྩ་བ་དང་འགྲེལ་པ་ཤིང་རྟ་ཆེན་པོ་དང་ཀུན་མཁྱེན་བསྟན་པའི་ཉི་མས་མཛད་པའི་བསྐྱེད་རིམ་ཟིན་བྲིས་ཚོ་ག་སྒྲི་འགྲོས་ལྟར་བཀོད་པ་མན་ངག་ཀུན་བཏུས་དང་། བཅོ་བརྒྱད་ཁྲི་ཆེན་ངག་དབང་མཁྱེན་རབ་ཐུབ་བསྟན་ལེགས་བཤད་རྒྱ་མཚོས་མཛད་པའི་དུས་ཆེན་ཁག་གི་སྐོར་དང་། ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པ་དགེ་འདུན་གྲུབ་དཔལ་བཟང་པོས་མཛད་པའི་དུས་ཆེན་ངོས་འཛིན་དང་ཚོ་འཕྲུལ་བསྟོད་པ་དང་། འབྲས་ཡུལ་སྐྱེད་ཚལ་པ་འཇམ་དབྱངས་ཀུན་དགའ་ཆོས་བཟང་གིས་མཛད་པའི་འདུལ་བ་ལུང་རིགས་གཏེར་མཛོད་དང་། རིག་འཛིན་འཇིགས་མེད་གླིང་པ་དང་། འཇམ་མགོན་ཀོང་སྤྲུལ་ཡོན་ཏན་རྒྱ་མཚོ་དང་། བདུད་འཇོམས་འཇིགས་བྲལ་ཡེ་ཤེས་རྡོ་རྗེས་མཛད་པའི་ཆོས་བཅུའི་ཕན་ཡོན་དང་བསྟོད་པ་རྣམས་དང་། ལྕང་སྐྱ་ངག་དབང་ཆོས་ལྡན་གྱིས་མཛད་པའི་དུས་ཆེན་བཤད་པ་ངོ་མཚར་དགའ་སྐྱེད་དང་། དགའ་ལྡན་དགེ་བཤེས་དཀོན་མཆོག་ཤེས་རབ་ཀྱིས་མཛད་པའི་ནང་པའི་ཆོས་ཀྱི་དུས་ཆེན་ཆེ་ཁག་བཞི་ལ་དཔྱད་པ་དང་། དཀོན་མཆོག་ཤེས་རབ་ཀྱིས་བརྩམས་པའི་དཀར་ཕྱོགས་དགེ་བའི་དུས་ཀྱི་ངོ་སྤྲོད་དང་དེར་འཇུག་ཚུལ་ཞེས་བྱ་བ་དང་། གཞན་ཡང་དུས་ཆེན་གྱི་ལོ་དང་ཟླ་ཚེས་ངོས་འཛིན་ནི་བུ་སྟོན་ཆོས་འབྱུང་ངམ་བུ་སྟོན་ཐམས་ཅད་མཁྱེན་པས་མཛད་པའི་ཆོས་ཀྱི་འབྱུང་གནས་གསུང་རབ་རིན་པོ་ཆེའི་མཛོད་དང་མང་ཐོས་ཀླུ་སྒྲུབ་རྒྱ་མཚོས་མཛད་པའི་བསྟན་རྩིས་དང་། རྒྱལ་བ་ལྔ་པའི་རྒྱལ་རབས་རྫོགས་ལྡན་གཞོན་ནུའི་དགའ་སྟོན་དང་། སུམ་སྲིད་སངས་རྒྱས་རྒྱ་མཚོས་མཛད་པའི་བེ་དཀར་དང་། ཚེ་ཏན་ཞབས་དྲུང་བསྟན་རྩིས་ཀུན་བཏུས་དང་། བློ་གླིང་དགེ་བཤེས་དཔལ་ལྡན་གྲགས་པས་མཛད་པའི་དམ་ཆོས་སྣང་བའི་སྒྲོན་མེ་དང་། བླ་སྨན་མཁྱེན་རབ་ནོར་བུས་མཛད་པའི་རྩིས་གཞུང་རིགས་ལྡན་སྙིག་ཐིག་དང་གོ་རྗེ་ཚེ་དབང་རྣམ་རྒྱལ་གྱིས་མཛད་པའི་རྩིས་ཀྱི་ལག་ལེན་ཟམ་ཏོག་དང་གོང་གསལ་བསྟན་བཅོས་རྣམས་ཀྱི་ལུང་ཁུངས་སུ་གྲགས་པ་འཇམ་དཔལ་རྩ་རྒྱུད་དང་སའི་སྙིང་པོས་ཞུས་པའི་མདོ་དང་ཉི་ཟླའི་མདོ་སོགས་རྩིས་གཞུང་ནས

བཤད་པའི་གཟའ་འཛིན་དང་འབྲེལ་བའི་དགེ་བ་བསགས་པའི་ཕན་ཡོན་འདི་རྣམས་ལ་གཞི་བཅོལ་ཞིང་བསྟན་བཅོས་གཞན་ལ་ཡང་དཔྱད་པ་བགྱིས་ཏེ་སྟོན་པ་ཐུགས་རྗེ་ཅན་གྱི་དུས་ཆེན་དང་དུས་ཆེན་གཞན་དང་། བསོད་ནམས་གསོག་པའི་དུས་བཟང་གི་ངོས་འཛིན་འདི་བཞིན་ལ་དྭགས་དབུས་གཞུང་ནང་པའི་མཐོ་རིམ་སློབ་གྲྭའི་སློབ་སྤྱི་མཁས་དབང་དགེ་བསྙེན་པཎྜི་ཏ་ཆེན་པོ་སྐྱུ་ངོ་བཀྲ་ཤིས་དཔལ་འབྱོར་མཆོག་གིས་དུས་ཆེན་ངོས་འཛིན་སྐོར་ཤིག་རྩོམ་དགོས་གསུངས་པའི་བཀའ་གསུང་དྭང་ལེན་ཞུས་ཏེ། སྙིགས་དུས་ལོ་རྒྱུས་སྨྲ་བའི་སྤོབས་པ་དགེ་བ་ཅན་མང་དུ་ཐོས་པའི་བཙུན་པ་འགོས་པདྨ་རྒྱལ་མཚན་ནམ་འགོས་རིག་གནས་སྨྲ་བའི་དབང་ཕྱུག་གིས་ཕྱི་ལོ་ཉིས་སྟོང་ལུགས་འབྲུག་ཧོར་ཟླ་དྲུག་པ་ཆུ་སྟོད་ཟླ་བའི་དམར་ཕྱོགས་རྫོགས་པ་གསུམ་པའི་ཉིན་བྲིས་པ་དགེ་ལེགས་འཕེལ་བའི་གཞི་བསོད་ནམས་གསོག་པའི་ཞེན་སྐུལ་དུ་གྱུར་ཅིག།།།།

GONG-SALNGA-PA CHEN-PO'I GSUNG-'BUM:

The collected works of Vth Dalai Lama, **NGAG-DBANG BLO-BZANG RGYA-MTSHO** published by the Namgyal Institute of Tibetology are enshrined in 25 (twenty five) Volumes, Pub. 1991.

Exoteric Teachings. Vol. Ka to zha (21volumes)
Esoteric Teachings. Vol. Ka to nga (4 volumes),
Vol. No: 22-25.

Price per volume: Rs. 725/-

DISCOUNT:

1. Monasteries	**40%**
2. Institutions/ Libraries:	**30%**
3. Agencies etc.	**20%**

The complete set of the Collected works of Vth Dalai Lama are available at the Namgyal Institute of Tibetology during any working hours of the NIT offfice or those interested may place their order to the address given below :

DIRECTOR
NAMGYAL INSTITUTE OF TIBETOLOGY
DEORALI, GANGTOK,
SIKKIM-737102.
INDIA.

RULES FOR SUBMISSION OF RESEARCH AND POPULAR PAPERS FOR PUBLICATION IN THE BULLETIN OF TIBETOLOGY.

1. The Bulletin of Tibetology welcomes articles and research paper in English and Tibetan, Hindi, Buddhist contributions in Sikkim, Religion, Philosophy, Literature, History, Art, Iconography and Cultural aspects of Tibetan and adjacent countries, comparative religion etc., Sanskrit-Tibetan Text and vice-versa.

2. The articles should be neatly typed with double space.
3. The articles and papers should be substantiated with reference of books or other documents.
4. Short bio-data of the author should accompany the articles.
5. Views expressed in the Bulletin of Tibetology are those of the contributors and not of the Namgyal Institute of Tibetology. An article represents the private individual views of the author and does not reflect of any office or institution with which the author may be associated. The editors are the publishers of the article (s); copy right of an article belongs to the author, unless otherwise indicated.

6. Three issues of Bulletin of Tibetology will be send as complimentary to each contributor. Additional copies of the Bulletin of Tibetology will be sent on payment of the prescribed rate plus adequate postal charges.

7. Research papers or articles which have not been accepted for publication by the editorial board will be returned to the author on receipt of adequately self addressed and stamped envelopes;.

8. All correspondence may be made and subscription may be sent by bank draft drawn in favour of:

The Director
Namgyal Institute of Tibetology
Gangtok, Sikkim.
737102

NAMGYAL INSTITUTE OF TIBETOLOGY
GANGTOK-SIKKIM

PUBLICATION OF BOOKS.

The following is a complete list of books published from 1961 to 1997. Full list of NIT publications is available from NIT office.

In view of price hike in the printing and stationary cost, the following revisions were made in the prices of Publication with effect from 1st May, 1993 subject to further revision in course of time.

1.	Arya Bhadrachari Pranidhanaraja, Prayer Book. Sanskrit-Tibetan, Ed, by Prof. Suniti Kumar Pathak, 1961.	Rs. 20.00
2.	Prajna, Lexicon/Dictionary of Sanskrit-Tibetan Thesaurus cum-grammar, 1961	Rs. 150.00.
3.	Prajana (xylograph), 1962	Rs. 200.00.
4.	Rgyan-drug mchog-gnyis, Art Book, 1962. Reprint 1972 and 2nd Reprint 1986	Rs. 200.00.
5.	Arya Samantabhadracharyatika of Lcanskyan Khutukhtu Lalitvajra's commentary in Tibetan, 1963	Rs. 35.00.
6.	Vimsatika vijnaptimatrata Siddhih of Vasu-bandhu (4th-5th century A. D.), 1964	Rs. 50.00.
7.	Tantric doctrine according to Nyingmapa School of Tibetan Buddhism, 1976.-Reprint. 1993.	Rs. 20. 00
8.	A short account of monastic life is Dodrap (golok), Khritso (Derge) and Kyibuk (Tsang) by Ven. Dodrupchen Rinpoche, Ven. Khenpo Lodo Zaangpo & Ven. J Ngawang Rinpoche.	Rs. 20.00.
9.	So-sor-thar-pa'i mdo'i rnam-bshad: Thar-lam bzang-po'i them-skad, The Vinaya text, 1979	Rs. 35.00.
10.	The Alambana Pariksa of Aacarya Dignaga by Naiyaswami Shastri, 1980.	Rs. 50.00.
11.	ASPECTS OF BUDDHISM, Silver jubilee commemoration Volume, 1981	Rs. 150.00.
12.	SANGS-RGYAS-STPMG, An introduction to Mahayana Iconography, 1988, Rep. 1997.	Rs. 250.00.
13.	TALES THE THANKAS TELL, An Intr oduction to Tibetan Scroll Portraits, 1989. Reprint 1997.	Rs. 300.00.
14.	SAKYA KABUM CATALOGUE, Sakya Catalogue Series, Vol. I. 1990.	Rs. 250.00.

15.	GDAMS-NGAG-MDZODCATALOGUE, Rinchen Bumzang, Kagyudpa Catalogue Series, Vol. I. 1990.	Rs. 250.00.
16.	RINCHEN TERZOD CATALOGUE, Nyingmapa Catalogue series, Vol.I & II. 1996(per. vol.)	Rs. 250.00.
17.	YAB-SRAS-GSUM, Gelugpa Catalogue Series, vol. I. 1996.	Rs. 100.00.
18.	Catalogue of the Collected Works of RJEDKON-MCHOG BSTAN -SGRON AND THU-'U-BKWAN, Gelugpa Catalogue Series, Volume II, 1996.	Rs. 125.00.
19.	MINGA-BDAG-NYANG, Caatalogue of Bka'-bRgyad bde-gshegs 'Dus-Pa, Nyingmapa Catalogue Series, vol. III, 1996.	Rs. 75.00.
20.	BDUD-'DULGLING-PA AND PAD-MA-GLING-PA, Nyingmapa Catalogue Series, Vol.II. 1996.	Rs. 250.00.
21.	RICHARDSON PAPERS, by H.E.Richardson, 1993 (HB)	Rs. 275.00.
	(Paper Back)	Rs. 245.00.
22.	ASPECTS OF CLASSICAL TIBETAN MEDICINE, Special Volume of Bulletin, 1993.	Rs. 245.00.
23.	KADAM PHACHO (Part I, II and III) Hard bound per volume	Rs. 150.00.
	Paper Back per volume	Rs. 125.00
24.	KADAM BUCHO (Part I and II)	
	Part I	Rs. 225.00.
	Part II	Rs. 200.00.
25.	RINCHEN TERZOD (Part ka, kha, Ga and Nga) (HB) per volume	Rs. 450.00.
	Paper Back per volume.	Rs. 350.00.
	KARCHAG (IDDEX)	Rs. 150.00.
26.	Hu-lan Deb-ther Dmar-Po, Red Annal (Tibetan Text), 1961.	Rs. 35.00.
27.	Enthronement of H.H. The XIV th Dalai Lama. (Tibetan Text)	Rs. 50.00
28.	Thigle Shijin (Tibetan Text), 1985.	Rs. 30.00.
29	Gso-dpyad rGyal-Po'i skor-mdzod (Tieb Text), Tibetan Medicine, 1996. Hard Bound	Rs. 150.00.
	Paper Back.	Rs. 100.00
30.	Bulletin of Tibetology (Seminar Volume) 1995	Rs. 40.00.
31.	Bulletin of Tibetology, 1997 onwards (Per-copy)	Rs. 40.00.
32.	Bibliotheca Sikkim Himalayica (Symposium-Vol) 1996 & 97 (per copy)	Rs. 30.00.
33.	Gendug Chognyis Post Card (Set of 5) Per set	Rs. 20.00.
34.	Collected Works of Vth Dalai Lama (2 5 Vols) Pol.	Rs. 725.00.
35.	Mdzad-Pa bCu-gNyis Art Book (Tibetan)	Rs. 350.00